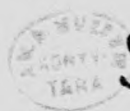

MAGYAR KABARÉ

SZERKESZTI

LENCYEL ISTVÁN

M. N. MÚZSEUM KÖNYVTÁRA
Hirlapkönyvtári
Növedékműtő

1913-12/17.

---

*A lapunkban közölt dalszövegek
kéziratnak tekintendők. Az előadási
jog megszerezhető a szerzőknél, a
kiadónál vagy a „Magyar Kabaré”
szerkesztőségében.*

MAGYAR KABARÉ

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . . 5.— K
Félévre . . . . . 2.50 „
Negyedévre . . . . 1.50 „
Egyes szám ára 20 fill.
Vidéken és pályaudva-
rokon 24 fillér.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN
A BUDAPESTI KABARÉK ÉS ORFEUMOK
TELJES MŰ-ORÁVAL

Szerkeszti: **LENGYEL ISTVÁN**

Társ-szerkesztők:
MERKLER ISTVÁN és GAÁL BÉLA

Szerkesztőség:
VI., EÖTVÖS-UTCA 42.
Kiadóhivatal:
VII., KIRÁLY-UTCA 27.
Hirdetések díjszabás
szerint.

I. évfolyam || 1912. november hó 15-től — 30-ig. || 1. szám.

Kissé meghatottan, kissé fátyolozott érzésekkel, melegen és egy csöppnyi komolysággal szeretnők megírni a mi bölcső-dalunkat. Komolyan szeretnénk mondani valamit, ami tán groteszkül fog hangzani egyszerü kis színpadunkról, de épen azért kérjük Önöket, hallgassák szeretettel végig.

Furcsa, tán szigorú követelésekkel lépünk Önök elé. Követeljük, hogy a sok-sok finom, szubtilísen törékeny dalnak, éles persziflázsnak, közéleti szatírának, csendes melankóliájú hangulatnak, egyszóval annak a kedves, szomorú, nevetető meleg világnak, aminek kabaré a neve — állandó és szilárd hajléka legyen. Hogy megrögződjenek a lelkekben a síró-nevető impressziók s megadassék nekik az a fémjelzés, melyet értékük megkíván.

A kabarénak akarunk áldozni, ezt akarjuk jelentőssé tenni Önök előtt. Mindennek, aminek az aktualitás tüze fényt és színt kölcsönöz, csatlósaí leszünk, feltárunk majd értékeket, melyeket mulatni kívánó hangulataikban talán elfelejtettek észrevenni, vagy egészségükben átélni. A kabaré intim kis színpadán mozgó nagy és egyedülálló tehetségeknek leszünk a terrénuma.

Hölgyeim és Uraim, ha szomorúak néha, vagy ha csömörrel fenyegeti Önöket a tulságos vidámság, huzzák szét lassan függönyünket és lépjenek be.

* * *

Megszülettünk — kezdődik az előadás.

Nagy Endre.

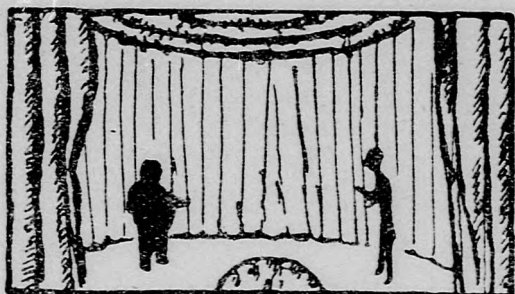
Tisztelt Hölgyeim és Uraim, mielőtt megkezdjük rendes kabaré-ujságunkat, előbb még egy kis reminiszenciát fogunk elmondani a tavalyi műsorból. Bizonyára emlékeznek még rá: a konferencier kijött a függöny elé, elmondta, hogy a szinpad egy ismert festőnk műtermét ábrázolja s az ismert festőt ő maga fogja játszani. A függöny szétment s a konferencier beszélt tovább, a másik szereplő kopogott az ajtón, mert így volt a szerepében s akkor Nagy Endre kiszólt neki: „Várjon, most még a közönséggel beszélgetek, ez még nem a darab.“ Aztán elkezdődik a játék, Nagy Endre volt a festő, pingált egy képet ott a szinpadon, közben énekelt egy kis chansont s egyszerre odafordult a közönséghez: „Ez már a darab.“

Hölgyeim és Uraim, észrevették Önök, hogy ebben a pillanatban legalább is öt darab Nagy Endre mozgott a szinpadon? Az egyik a szerző, aki a darabot írta, a másik a színész, aki a darabban a szerepet játszotta, a harmadik a festő, aki pingált a szerepben, a negyedik a chansenékes, ki dalolt festés közben s az ötödik a konferencier, aki a többi négy egyénisége alatt, fölött, mellett és közben kiszólt a darabból a közönséghez.

Önök még bizonyára emlékeznek az optika ama tanítására, hogy ha csak az egyik szemünkkel nézünk valamit, nem látunk mást, mint a felületet, egy sík képet. Nos, ha így, csak az egyik szemünkkel, mulatásra vágyó érzelkeinkkel nézzük Nagy Endrét, nem látunk rajta mást, mint a mi kedves, szelimes, mosolygós arcu mulattatónkat — de ha egy-egy

ilyen áruló pillanatban mégtisztul a látásunk, észre kell vennünk, mennyi gazdagság s milyen sokoldalúság van ebben az emberben. Aki egyszerre ennyiféleképpen tudja önmagát adni, az már nem művész, hanem a művész kvintesszenciája — azt merném mondani: *naprendszer*, ha nem méltóztatnak megjíedni a szótól.

Most már nem is kell sokkal jobban kinyitni a szemünket, hogy észrevegyük ennek az ötféle egyéniségnek összefoglalását: Nagy Endrét az agitátort, a *nevelőt*. Ady Endre kitűnően eltalálta a hangot, mikor „Nagy Endre fórumáról“ beszélt, mert a kabaré kedves estéin kibontakozik előttünk ennek a mi nagyszerű, zavaros, furcsa városunknak egész szociális lelkiismerete. A humor szelid torzításával neveltetően, megindítóan, nevelően tükrözi ránk ez a kis szinpad a modern pesti ember egész társadalmi meggyőződését, politikai véleményét, művészeti hitvallását, népek, bajok, apró testi kéjek szentimentalizmusát. Körülöttünk zajlik a nap, hamis élet s mi úgy jövünk el ide a kabaréba, mint az igazság templomába. Ezek a deszkák a mi igazi világunkat jelentik, itt igazságot szolgáltatnak nekünk, testi, magyar nyomorok megcsufoltjainak, — itt mi itthon vagyunk. Nagy Endre ami legfőbb birónk s míg a szatiráján mulatunk, idealista lelkiismeretünkön átfut a borzadás: brr, milyen rossz lehet Magyarországon panamistának, miniszterelnöknek, nagyfizetésű ripacsnak s Petőfi-társaságbeli írónak lenni, mikor a közvélemény mérlegét ily kegyetlenül lehuzza Nagy Endre finom, gyilkos humora. Ha egy kicsit nagyképi akarnék lenni,

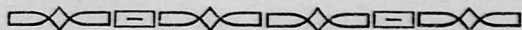
ezt mondanám: Nagy Endre a magyar Benard Shaw — de ha egy kicsit „büszkélkedni“ szeretnék, így is mondhatnám: Bernard Shaw az angol Nagy Endre.

Még egyet: Nagy Endre mindenkié. Akár teli gyomorral, nyugodt elterpeszkedéssel, akár komoly szépségektől könnyfátyolos szemmel nézed, hallgatod a kabaré előadását, vagy a darabjait: mindig fogsz élvezetet és kielégülést találni benne. Ez is tavaly volt: egy Ady-ciklust konferált be szépen, mélyen, szeretettel, hisz a legjobb barátok ők ketten, a szomorú költő és a szellemes conférencier — komoly figyelemmel hallgattam s egy ur mellett a hasát fogta: „na ez megadja annak az Adynak.“ — A „Zsenit“ adják s a vezérigazgató ur a proscénium páholyban kitünően mulat, mikor Szerémi azt mondja: „Csukják be az ajtót“ — nem akarja hallani a szalonból kizengő szimfóniát, mikor itt van a jó finom kis kuplé, a trom-trom-trom-trom-trombitás — ez egy zene! mondja Szerémi s a direktor ur nevet a páholyban: ez jó, ezek mi vagyunk — — és én, közismert nimolista a második emeleten szintén jól mulatok s egy őszinte imában kérem az istenkét, hogy soha, de soha, még tévedésből se legyen belőlem vezérigazgató. A végén könnyű kielégüléssel megyünk haza

mind a ketten s Nagy Endrének igazán mindegy, melyikünk távozik a saját autóján s melyikünk villamoson . . .

Hölgyeim és Uraim, annak a kis pincehelyiségnek, mely ma Budapest legartisztikusabb, legkomolyabb műintézete (hogy a legvidámabb is, azt mondani se kell), Nagy Endre a lelke, vezére, feje. Az öreg conférencier talán meg fogja bocsátani azt a kis szenzációt, hogy most az egyszer őt is bekonferálták egy kicsit. — De nem volna teljes az előadás, ha nem beszelnénk a többiről is, „cirka mindenkiről“, kik kiépitik s dekorálják azt a stílust, melynek alapját Nagy Endre teremti meg. Tisztelt Hölgyeim és Uraim, most — Medgyaszay Vilma következik.

Csécsey Imre.

A kabaré

olyan helyiség

Hol az emberiség
Nevetni szokott és mulat,
Szóval jó hangulatban
tölt el egy éjet.
Félek,
Hogy Ferenczy és Nagy Endre
Becsukhatják a boltot rendre,
Mert a napokban bővült a lista,
Kabarét nyitott Tisza Pista,
Hova az emberek rohanva mentek
Szóval megnyitották a parlamentet.
Az még a szerencse kérem,
Hogy a parlamenti kabarében
A program nem teljes soha
és noha
Komikus akad temérdek,
Nem tudom milyen érdekből,
ki van zárva a fele,
Ezért üres a parlament
S ezért van a többi kabaré tele.

Nagy Endre

a „Magyar Kabaré“ szerkesztőségéhez.

Nálunk, ahol minden érdeknek megvan immár a maga egy-tíz organuma, sőt nálunk, ahol előbb alakulnak az organumok és csak azután kaparitanak hozzá valami érdek-csoportot: nálunk természetesnek találok, hogy végre a magyar kabarénak is lett ujságja. Egy kis elégyültséggel konstatálhatom, hogy Magyarországon a kabaré-ipar a külföldhöz mérten erősen kifejlett (bár csak a löbbi iparágban is ennyi buzgalom és készség találkoznék nálunk!) Ennek az ujságnak tehát nagy gondot kell magára vállalnia, ha a fejlett magyar kabaré szószólója akar lenni. Izlésesnek, elmésnek és szemérmesnek kell lennie . . . Remélem, hogy az is lesz és ha pár sorral segíthetem benne, őszintén örvendek neki.

Színpad és kabaré.

Mutató ujjamat az orromra teszem és komoly leszek! Elmélni fogok!! Tehát:

Amikor a kabaréba bevonult a pódium és úgy tett, mintha kis színpad lenne, a kabaréból tulajdonképen fiók színház lett. Ezzel alaposan elkészerítette az életét. Igaz, elkérte a nagy, tekintélyes színpad néhány segítő eszközét — egy kis diszletet, néha kosztümöt, világítási hatásokat, festéket, maszkot, miegymást — de azért mégsem alkalmazhatja a nagy színpad minden fegyverzetét, és így az ő küzdelme (a közönséggel, nem a hitelezőkkel) izgatóbb, furcsább, hevesebb, mint a nagy színpadé. Mert hiszen az egész este egyetlen kijelölt uton halad, az első felvonás után a második meg a harmadik ront neki a nézőnek, s az egyik rész sikerével már-már győz a másik! A kabaré? Az a nagy mindenféle. Most egy komikus, hamar egy énekesnő, hopp, egy tréfa, ahá, egy zsánerkép, hallod? egy kis zenés vígjáték — mindenféle apró-cseprő ötlet, vidám, néha meg mélabus jelenet hajszolják egymást. Apró csatározások — minden egyes „szám“-nak magában kell győznie, nem kap segítséget, nincs is sok ideje, szegénykének magának kell hatnia. S ha győzött: már el is tűnt, a porondra kibillen a következő harcos, s ez megint csak előlről kezdheti. Kis csaták, guerilla-harc. (Ez a hasonlat ma önmagától adódik).

Megigérttem, hogy komoly leszek és kijelentem: ismerem e vidám háboru jellegét, és hiszem, hogy győzni fogunk!

Ferenczy Károly.

Itt bemutatott képünk Boross Gézát, a kitünő kómikust ábrázolja, amint Lukács miniszter maszkjában egy kuplét ad elő. Jelen sorok írója megkérdezte tőle, vajjon nehéz munka volt ez a maszkírozás. Boross nagyot sóhajtván így felelt: Sohasem gondoltam volna, hogy ily nehéz dolog miniszternek lenni!

Kox és Box.

Irta: GÁBOR ANDOR.

Volt egyszer egy pesti asszony, férjét hívták Koxnak
 Volt a háznak egy barátja, aztat hívták Boxnak
 Irtózatosan unalmas volt a Koxné élte,
 Tévedésből Koxot Boxal gyakran elcserélte
 Cimpili bimpili, Cimpili bimpili bim bam bum.

Bölcs férfiu, higgadt ember volt az öreg Kox már
 Csók ha kellett, így szólt: kérlek, erről le nem szóx már
 Meghivom jó vacsorára barátomat Boxot,
 Kísérletezz célhoz jutni, tán könnyebben fox ott,
 Cimpili bimpili, Cimpili bimpili bim bam bum.

Szólt a nő, ha van porosz szén, mért tütenék koxal
 S megosztotta nyoszolyáját a kitünő Boxal,
 És ha vett néha egy ékszert, vagy cicát, vagy foxit
 Nem fizette ki a férje, miért van a Box itt?
 Cimpili bimpili, Cimpili bimpili bim bam bum.

Hármacskán így éldegéltek, mint két kis galambok,
 Amig végre Önagysága unta a kalandot,
 Mert a márvány is elmálik, eltompul a boxer,
 Különösen, hogyha ötöt megforgatják soxer
 Cimpili bimpili, Cimpili bimpili bim bam bum.

Kox egy nyári délutánon ült a kávéházba
 És az ajtón Box berohant verejtéktől ázva
 Így kiáltott rá a férjre: Gyalázat és büntett
 Fuss haza a feleséged, most csal meg *bennünket*
 Cimpili bimpili, Cimpili bimpili bim bam bum.

A férj irogat.

(Jelenet.)

Irtta: KARINTHY FRIGYES.

(Az író szobája, háttérben szekrénnel. Elöl kerevet. A kereveten ül az asszony. Türelmetlen. Az óraját nézi. Dobog a lábával. Az író bundában, fáradtan.)

Az író (szerelmesen): Drágám!
(Csók.)

Az asszony (szemrehányóan):
Egy órája várlak.

Az író (leveti a kabátját): Be kellett fejezni azt a cikket. A vasárnapi számba jönni kell neki, — micsináljak? (Legyint.)

Az asszony (szerelmesen):
Drágám! Szép cikk?

Az író (könnyedén): Na! Amit mondtam, hisz tudod. „A lelki élet fölénye“, az lett a címe. Hisz tudod, amit mondtam. Azt irtam meg, hogy nekem csak a lelki fölény imponál. Hisz tudod. A lelki fölény.

Az asszony (szerelmesen): A lelki fölény.

Az író (könnyedén megcsókolja): Igen drágám. (Megcsípi az állát.) Na? Hogy van a kicsike? A drága kis drágaság?

Az asszony (csacsog): Nagyon siettem. Az uram még nem jött haza.

Az író (idegesen): Igen.

Az asszony (m. f.): A tegnapi verekedés után megint inni ment... borzasztó ember...

Az író (idegesen): Igen... tudom... már mondtad...

Az asszony: Borzasztó ember az... Bár csuknák már be... De van rá kilátás. Annak a zso-kénak állítólag akkora pofont adott...

Az író (idegesen közbevág): Jó, jó, tudom, hirlík.

Az asszony (csók): Na ne, drága. Megint ideges vagy?

Az író: Ugyan, dehogy. De mit jössz mindig ezekkel? (Leül. Szünet után, idegesen.) Milyen pofon volt az? Micsoda zsoké?

Az asszony: Hát azt mondtad, tudod.

Az író (idegesen): Tudom!!! Tudom!!! Hát persze, hogy tudom, ha mindig az orrom alá dörgölöd. Mintha kíváncsi volnék rá. Azt hiszed engem érdekel, hogy milyen pofon volt, vagy hogy ki volt az a zsoké? Hát én egy zsoké vagyok? Furcsa vagy, kérlek, azzal a pofonnal.

Az asszony (csitítva): Ugyan, drágám...

Az író (idegesen): De mit ugyan, ugyan... Hát mit beszélsz folyton arról a pofonról? Azt hiszed, nekem imponál talán a férjed azzal a pofonnal? (Ennél a szónál mindig összerándul.) Azt hiszed, nekem lehet pofonnal imponálni? Mit érdekel engem egy pofon? (Kiabál.) Hát mit beszélsz folyton arról a pofonról.

Az asszony (csitítva): De Amadé... kérlek, Amadé...

Az író (elkeseredve): Igaz is. Még mindig nem értesz meg engem. Ti asszonyok nem tudjátok megérteni, hogy egy lelkileg fölényes embernek, egy entelegtüelnek a brutális nyers erő nem imponál... Nekem nem a pofon meg a brutális nyers erő imponál... Hanem nekem a lelki fölény imponál... Nekem nem imponál a brutális, nyers pofon... de a lelki fölény, az már igen... (Csettint.) Az már igen!... A lelki fölény!(Csettint.) Az már valami!... nem a brutális lelki pofon... akarom modani a fölényes lelki bruta... vagyis a pofoni fölény...

Az asszony: Édes Amadé... hiszen én tudom...

Az *író* (legyint): Hagyj nekem békét... Mit félek én a te uradtól? Ha a te urad lelki főlényyel jönne... nem mondom. De ő csak pofonnal tud jönni. Ugyan, kérlek. Mutasson ő nekem lelki kiválóságot... a te híres urad...

Az *asszony*: De Amadé!... (Csitítja.)

Az *író*: Nagyszerű!... Mér nem jön lelki kiválósággal!?... az a híres urad! Mér jön ő pofonnal!?... nekem imponálni?!... (Egyre hangosabban, nem lehet megállítani, hadonász.)... az a híres? pofonnal?!... nekem?!... Nem főlénynyel?!... Nem lélekkel?! az istenit!... hanem pofonnal?!... furcsa!... Nekem csak a lelki finomság imponál!!... érted?!... Azzal jöjjön nekem!!... ne pofonnal!!... (Kiabál.) hanem finomsággal!!!

(Csöngetnek. Meghökkenve merednek egymásra.)

Az *író* (tétován): ... a kutyaistenit...

Az *asszony* (ijedten): Ki az?

Az *író*: ... a ku... kutya... (Kint egy férfihang: „Itthon van Vér Amadé ur?”)

Az *asszony*: Szent Isten, ez az uram!!!

Az *író*: ... Ku... ku... ku...

Az *asszony* (szaladgál): Szent Isten... várj... ne nyiss ki... elbujok... szent Isten... hova bujjak...

Az *író*: De kérlek... kérlek alássan... nem szükséges...

Az *asszony*: Hát mit tegyek..

Az *író*: Hát kérlek... Ha feltétlenül el akarsz bujni...

Az *asszony*: Hová?!... Hová?!

Az *író* (körbe szaladgál, egymásnak mennek):... De kérlek.. ha parancsolsz... talán ide az

asztal alá parancsolsz... vagy ide parancsolsz... (A sugólyuk felé.)... vagy ide parancsolsz méltóztatni, drágám... (A köpőládát megfordítja.)... fáradj be, kérlek... (A gyufatartóból kiszórja a gyufát.)... vagy itt kényelmesebb... parancsolsz...

Az *asszony* (meglátja a szekrényt): Megvan! (Beugrik, lihegve kiszól még.) Miután rádlőtt, fojtsd meg...

Az *író* (a szoba közepén): Igen... igen, drágám.. ahogy parancsolsz... (Erős kopogás. Az *író* behuzza a fejét, behunyja a szemét, aztán megint kinyitja.) Hehe. Szabad.

A *férj* (belép. Erős, atlétikus ember. Udvariasan hajlong): Alácsszolgája.

Az író (behunytt szemmel áll a szekrény előtt): Alásszolgája. Tegye le.

A férj (udvariasan): Vér Amadé urhoz van szerencsém?

Az író (kinyitja a szemét, meglátja a férjet, ijedten megint becsukja, összehuzza magát. Egész testében reszket): Hehe. Igen, igen.

A férj (közel jön. Nyomatékkal jelentősen): Nagyon örülök, hogy megismerhettem. Vad Lajos vagyok.

Az író (rémülten kinyitja a szemét, megnézi, összerázkódik, megint becsukja a szemét): Hehe. Nagyon kedves. Hehehe. Vad Lajos. Kedves név. Olyan finom, könnyed név. Egyszerű név. Beszéljünk csak erről a névről. (Rémülten tapogat hátrafelé.)

A férj (csodálkozva): Miért tetszik behunytni a szemét?

Az író: ϵ , semmi, csak úgy bánt ez a világoóság. . . aztán fáradt is vagyok. . . tetszik tudni, éppen aludtam, mikor be tetszett jönni: még nem is vagyok egészen ébren. . . de mindjárt kinyitom, csak tessék várni egy kicsit. . .

A férj: Én tulajdonképpen azért jöttem. . . (A hátsó zsebében keresgél.)

Az író (kinyitja a szemét, meglátja ezt a mozdulatot. Megint becsukja, ijedten összehuzódik, térdreesik.) Jaj, jaj.

A férj (nem veszi ezt észre, mert közben a kabátja belső zsebébe néz be és ott keres):

. . . azért jöttem, hogy megmutassak önnek. . . önnek, akit nálunk Magyarországon erre egyedül tartok alkalmasnak. . . hogy megmutassak önnek. . . hogy megmutassak önnek. . . ejnye! de hová tettem?! . . ahá! megvan! . .

(Kihuz a zsebéből egy kéziratot.) . . . szóval, hogy megmutassak önnek egy novellát. . . amit (Lesüti szemeit.) . . . amit én irtam. . . (Zavart mosolylyal felnéz, észreveszi Az író-t, aki még térdel. Meghökkenve.) P. . . pardon. . .

Az író (kinyitja a szemeit): Hogy mondja?! . . .

A férj: Egy novella. . . de miért. . .

Az író (feláll): Á, semmi. . . semmi. . . csak folytassa. . . véletlenül a térdemre ültem a hátam helyett. . . kicsit szórakozott vagyok. . . Nem baj. . . Hát, hogy tetszik mondani? Egy novellát?

A férj (zavart és szemérmes mosollyal): Tetszik tudni. . . én titokban. . . irogatok. . .

Az író (rámered, kicsit kiegyenesedik): Irogat?

A férj (kicsit folyékonyabban): Már régebben irogatok titokban. . . de nem adtam oda még semmi lapnak. . . nem ismerem ezeket a szerkesztőket. . .

Az író (nagyot lélegzik, kinyújtózkodik, hanyag pózt vesz fel): Na és azért jött fel hozzám. . . egy novellát hozott?

A férj: Igen. . . nagyon érdekelné a véleménye. . . az ön írói egyéniségét nagyon sokra becsülöm. . . tetszik tudni, engem valami vad fráternek képzelnek az emberek, mer' szeretek néha egy kicsit lumpolni. . . meg veszekedni. . . de önnek, akit annyira becsülök. . . önnek egyedül bevallom, hogy lelkem legmélyén a művészetek és nemesebb eszmék szeretetének tiszta lobogásu oltárképe világít ki nem apadó fáklya gyanánt.

Az író (még mindig gyanakodva nézi): Gyanánt?

A férj: Azért ön az egyetlen ember, akinek elhoztam ezt a novellát, hogy ítélje meg szerény

tehetségemet, melyet fel fogok önnek olvasni. Megengedi? (Leül, kinyitja a kéziratot.)

Az író (még kicsit megriadva): ..
Ööö .. tessék .. vagyis ..

A férj (olvas): „A lelki fölény“.
(Felnéz.) Ez a címe.

Az író (csodálkozva): Lelki fölény? (Leül. Könnyedén.) Kérem, tessék.

A férj (olvas): „Magdával egy nyirkos novemberi alkonyat fájó hangulatának piros esti fényében találkoztam.“ (Felnéz.)

Az író (leül. Körülnéz. Aztán cigarettára gyújt. Raccsolva): Kérem, pavancsoljon ..

A férj (olvas): „Magda halvány és sápadt barna leány volt és dideregve huzta össze arcának fáradt vonásait.“

Az író (felugrik): Ööö .. nagyon érdekes .. de kérem, talán hozza be a szerkesztőségbe délután rendszeren ott szoktam lenni.

A férj (olvas): „Magda oly fájóan nézett énrám, mint egy őzike, melyet a gonosz emberség megsebzett.“

Az író: Emberség?

A férj: Emberség .. emberi-ség .. mindegy. (Olvas.) „Őszi lelkemben e napon fájó akarások bugyogtak s a nagy ellágyulások finom borzongásokat váltottak ki a túlfinomodott lélek rejtett mélységeiből.“

Az író (feláll, járkál).

A férj (olvas): „— Ki vagy?! — kérdeztem Magdát és meg kellett állanom. Az utcalámpa sárgán folyta be nemes vonásainkat.“

Az író (háta mögé megy, vállára teszi egyik kezét): Kedves Vad ur ..

A férj (olvas): „Rámnézett bus szájával és két gyöngy gördült fel szeméből homlokára.“

Az író: Kérem csak, tanár ur ..

A férj (olvas): „És én szememből szórul-szóra a következő szavakat olvastam ki: Miért kérde? Én az ucca lánya vagyok .. igen én az ucca elvetemült, szerencsétlen leánya vagyok ..“

Az író: Pardon, főszerkesztő ur .. egy percre ..

A férj (olvas): „Mit akarsz hát tőlem? — kérdezte akkoriban Magda. — Az én elvetemült lelkemet tehát nem menti meg többé semmi .. semmi .. semmi ..“

Az író (vállát veri): Hé csak .. tanár ur, mester .. mesterke .. apukám ..

A férj (olvas): „Miszertint én a következőket mondtam neki: Miért hiszed, hogy mindenki zord s ridegszívű, mint maga az élet?“

Az író: Apuka .. Apicsek .. Tata .. Tatuska ..

A férj (olvas): „Látod, — mondtam Magdának — miszerint az én lelkem megért tégedet — és én, én, én leszek az, aki téged ebből a fertőből kiemel.“

Az író (megfricskázza a fülét): Bátyuska .. Pampuska .. Kis fiu .. Babika .. Szép szőke szerkesztő bubika .. kérem csak .. álljon meg egy percre ..

A férj (olvas): „Mert, ugymond — szoltam Magdának ezen őszi alkonyaton — mert, ugymond — a lélek fölénye az, mely bennünket az emberi rosszság bűzös fertőjéből kiemelni egyedül feljogosítva állhat“

Az író (az ölébe ül): Te kis kedves .. na kérlek szépen .. (Simogatja.) .. na, édesem .. na, talán mégis hagyj abba .. na nem bántlak többé .. veszek neked vásárfiát .. (A füleibe kapaszkodik.)

A férj (olvas): „ .. a lélek

főlénye és Magda. És ekkor mintegy három óráig beszélgettünk még a csöpögő utcasarkon, szórul-szóra a következőket . . .“

Az *író* (felugrik, az asztalhoz szalad, felkapja a teafőzöt): Vigyázz, Aladár, kérlek . . . de kérlek, Lajoskám . . . arrafelé dobok egy teafőzöt . . .

A *férj* (olvas): „Mert a te lelkedet csak egy elfinomult lélek mentheti meg a lét fertőiből, Magda! — mondtam neki némán és hangomban egész világ fájdalomla reszketett.“

Az *író* (hozzávágja a teafőzöt): Hopp!

A *férj* (olvas): „Mert az én tulérezékeny lelkem, ó Magda, az én tulérezékeny lelkem, mely a leggyöngédebb külső behatásokra felrezdül közönyéből, az én tulérezékeny lelkem, ugymond, Magda . . .“

Az *író* (kétségbeesetten szaladgál, aztán hozzávágja az asztalt): Tessék! . . . Tessék egy asztal!

A *férj* (olvas): „ . . . az én tulérezékeny lelkem, ugymond, Magda, nem birná el a te csalfaságod egyetlen hűtlen sugarát szemeid sajátságosan fénylő csillagának kódén keresztül.“

Az *író* (szaladgál, megragadja a szekrényt, hogy azt is hozzávágja, hirtelen homlokára csap): Nini! Ezt egész elfelejtettem! (Kinyitja a szekrényt és kiveszi belőle. Az *asszony*-t, aki közben elaludt a szekrényben.) Szent Isten! Aranka ébredj fel!

A *férj* (olvas): „Mert hidd el, Magda, az én sasszemeim előtt nem maradhat titokban a legparányibb mozdulat sem, ugymond, s előttem nem rejthetsz el semmit, ugymond, Magda.“

Az *asszony* (szemeit dörzsöli): Hol vagyok?

Az *író*: Aranka! Szent Isten! Segíts! Csinálj vele valamit!

A *férj* (olvas): „Mert, ugymond, a lelki főlény és az elfinomultság amaz egyetlen dolog, mellyel meg lehet érteni a szegény, szenvedő, elvetemült leány lelkének szomorú mélységeiből fakadó kétségbeesést.“

Az *asszony*: Kérlek szépen, Lajos! . . .

A *férj* (olvas): „Mert nekem csak egy szót kell szólnod, Magda, csak azt kell mondanod: hallgass! — és én hallgatok . . . mert nekem csak hallgatni és figyelni jó, hallgatni és figyelni — ó, mert én csak hallgatni és figyelni szeretek.“

Az *író* (hirtelen elhatározással): Itt nem maradhatok. (Kabátot ránt.)

A *férj* (olvas): „És én, Magda, én egy lélek vagyok, akit senki nem akar megérteni, mert mindenki csak az én zordon külsőm után itéli meg legnemesebb hajlaimaim tiszta szépségeit!“

Az *író* (beleordít a fülébe): Hé! Szerkesztő ur! Legalább kiserjje haza önagyságát! Én szállodába megyek! (Elrohan.)

Az *asszony* (kiabál): Amadé! Amadé! Itt hagysz? Várj, nyomorult! (Utána fut.)

A *férj* (olvas): „Mert, Magda, ugymond, a lélek szépsége és főlénye az egyetlen e földön, mely tiszta ragyogásban tartja megnemesült képzeletem megértő tisztaságának . . .“

(Függöny.)

Egy régi kabaré dal.

A kabaré intim melegében egymást üzik a pajkos ötletek, színes impressiók s a hangulatok e tarka tömegében észrevétlen tűnnek el pár meleg perc után a legszebb melódiák, a légpoetikusabb sorok is.

Az idő eltakaró ködéből nehezen ráncigálhatjuk vissza az elröppent reminiscenciákat — s ha néha mégis vissza-vissza száll egy-egy elhullajtott emlék, ódon porlepertt alakjában inkább fojtó, mint tiszta illatu.

S mégis sikerült a régi idők kabaré világából csodás frissességben föltalálnunk egy chansont, egy Heltai-dalt.

A „nagyapácska, nagymamácska“ fehér, bidermeyeres levegőjében, a régi kabaré füstös, fehér függönyös szinpadja lebben elénk — ahol reszkető hangon, fehér parókás színészpár énekelget egy elpazarolt csókról — ahol büszke odaadással interpretálnak egy nagy talentumu, fekete hajú fiatal író, Heltai Jenőt.

Azóta a kabaré csodásan variabilis tarkaságában megerősödtek a leghallkabb hangulatok s míg a kedves, bájos szavu Heltai nem-sokára már maga éneklí a legfiatalabb nagyapapa dalát, addig ujak, fiatalok és erősek új dalokkal, ifjú szépségekkel jelennek meg a kabaré foruma előtt.

g. b.

Trallala . . .

Irta: HELTAI JENŐ.

*Nagyapácska, nagymamácska
Két fehérhajú öreg,
Akik együtt megvénültek
Lenn a kertben együtt ültek,
Harmatos volt már a regg,
Trallala, trallala . . .
Harmatos volt már a regg.*

*Nagyapácska fejkavarva
Szól, bevallom hát, no jó,
Fordítsd félre most az orcád,
Egyszer voltam hűtlen hozzád
Egyszer voltam áruló,
Trallala, trallala . . .
Egyszer voltam áruló.*

*És megszólalt nagymamácska,
Mint egy ódon zongora,
Valld be, valld be most barátom,
Nem haragszom, megbocsátom,
Nem csaltál-e meg soha?
Trallala, trallala . . .
Nem csaltál-e meg soha?*

*Látod, látod, milyen kár volt,
Mondja most a nagymama,
Hisz az ember gyenge, gyarló
S az az egy is te pazarló
Nekünk mily jól esne ma,
Trallala, trallala . . .
Nekünk mily jól esne ma!*

A Ferenczy-Kabaré novemberi műsorából

Énekli: FÖLDES DEZSO.

A jasszegény.

Szövegét írta LOVÁSZY KÁROLY.

Zenéje MOLNÁR MIHÁLY-tól.

Meghalt egy őszi éjszakán
A toloncházban egy leány,
Koporsóba betették őt,
A sápadt, vézna, kicsi nőt.
Másnap temették délután,
Rendőr ment a kocsi után,
Kocsi után.

És bús napoknak éjjelén
Siratta őt egy jasszegény.
Miközben könnyet hullatott,
Sok éjszakát átmulatott.
Sirodra, ha a nap lemén,
Sok-sok virágot viszek én,
Viszek én.

S betört a jassz egy éjszakán,
Egy virágüzlet ablakán,
De rendőrök megfogták őt
A sirig is hű szeretőt.
Raportra vitték el szegényt,
A betörőt, a jasszegényt,
A jasszegényt.

Kihallgatta a kapitány,
Egyetlen bünöm egy leány,
Kí sirban pihen csendesen,
Virágot nem vitt senkisésem.
És csak azért törtem be én,
Hogy virág legyen a sirhelyén,
A sirhelyén.

Ezért most megbüntettek én,
Te betörő, te jasszegény.
A börtönpadnak szegletén
Busult a szegény jasszegény
S a temetőbe délután
Virágot vitt a kapitány,
A kapitány.

Kedves Szerkesztő barátom!

Itt küldöm önkarikatúrámat a „Magyar Kabaré“ részére. Kivánom kedves barátom, hogy hézagpótló vállalatod jobban sikerüljön, mint ez a rajz.

Baráti kézsorítással

Grósz Alfréd.

Budapest legszebb és legkényelmesebb
kávéháza

Vörös „Rudolf-Park“ kávéháza.

MONTMARTRE-BAR
Andrássy-ut 54.

Egész éjjel nyitva.

**Ha nyerni akar, vegyen sorsjegyet
Dörge Frigyes bankházában,**
Budapest, IV., Kossuth Lajos-utcza 4.

„BOHÉMTANYA“ Erzsébet-körút 31.
(Royal-Orfeum).

A művészvilág legkedveltebb találkozó helye

A NAGY ENDRE KABARET műsorából.

Uj korszak az Operában.

Irta és előadja: KÖVÁRI GYULA.

Belül piros, kívül csendes
Mészárosnak volt ő kedves

Mi ez?

Ha feldobom, ordít, béget,
S kívágja a magas céket,

Mi ez?

Ha nem kávéházi cég is,
Átalakították még is,

Mi ez?

Minden hétfőn s minden nyárba
Szünet miatt be van zárva

Mi ez?

Pénzt dobsz be, nagyot vagy kicsit,
De nem adnak mást, csak Zichyt

Mi ez? Mi ez?

Vágóhid ez, azt mondanák rá a
barmok,

Pedig ez a magyar királyi dal-
csarnok,

Ami nem volt eddig sem egy rossz
lebujs,

Mégis mostan uj lett ő, teljesen uj!

(Pesti kávé dala . . .)

El sem hinném ha nem láttam vóna,
Az opera más lett tavaly óta,
Hengematt van minden páholy
mélyén

S mozik játszanak az első erkélyén
Láttam, hogy a balettcipő kobra
A foyerben láttam a Ruszt szobrát,
Uj részletet festet Bánffy aptyuk,
S Lohengrinnek vett egy tucat
hattyut

Uj! Uj! Uj! Uj Uj! Uj! Uj!
Most a dalszínházunk uj.

(Fauszt.)

Átalakult szemlátomást
Talán a sajt jobb Worchesterben
De ott nem Kerner ül az orches-
terben,
S megeshet könnyen itt,
Hogy hallod Környeit.

(Kutágasra szállott a sas:)

Bánffy gróf hát az operát meg-
nyittatta, megnyittatta,
A szememen egy nagy gukker,
A fülembé két font vatta,
Travi-vette
Travi-adta,
Traviatta

Jöhet már a csinadrattá.

(Sir a kis lány . . .)

Sir a szemem, pazar örömkönyvet
Látom megint a nagy vezérkönyvet,
Ma adták a Verdi operáját
Holnap meg a Wagnert operálják.

(Szamos vize . . .)

Szamosi is dallik csendesen!
Környezete tapsol rendesen!
Mert az éneklésbe hogyha belejő,
Szünet után sem reked be ő!

Mert nékem olyan asszony kell,
Ha rekedt is lépjen fel,
S ha magas céje van neki,
Ugy vágja,-vágja,
Ugy vágja,-vágja,
Ugy vágja,-vágja-vágja ki!

(Falu végén van egy ház:)

S jön Lunardi mint egy ház
De fülembé belemász,
Azért nagy a tokája,
Hogy beleférjen a torkája.

(Elmegyek a templom mellett:)

Ülök én a nagy dob mellett
S nem hallom, mit énekelhet
A színpadon mindahány ur,
Aki a szíve alá nyul
Egye fene, – úgy se értek taliányul.

(A nagy dalárda:)

S a nagy karének, hogyha zeng,
Kiben egy csep érzés honol,
Tudom a nagy műélvezettől,
Standa péde megbomol,
Mindegyiken észlelhető,
Hogy ő kiváló és derék,
S hogy ő-szemár,
(hogy ő szemár)
Hogy össze már tanultak rég.

(Ahol az a három csillag ragyog:)

A nemzeti színháznál a
Szacsvay eképen szóla,
Az operában énekelnek kicsik,
nagyok
Én is oda való, – való vagyok!

Dankó Pista haragszik.

A népszerű dalköltő, akinek nemrég leplezték le a szobrát Szegeden, egyszer – már az évre sem emlékszem – szembejött velem a régi Kerepesi-uton. Jóbarátok voltunk, annál inkább meglepett a hivatalos komolyság, melylyel megszólított.

– Náci, jóbarátom vagy?
– Már hogy kételkedhetsz ebben?
– Azt hallom, hogy szidtad az egyik

nótámat.
– Én – kérdeztem álmélkodva – ki hazudta ezt?

Erre megmondta a nevet. Rögtön átérttettem miről van szó és most már nyugodtan, mosolyogva faggattam a haragtól sápadt költőt:

– Hát mit is mondtam én annak az urnak?

– Azt mondtad, ezt a nótát neked kellett volna megírni.

– No és ebben mi van?

– Mi van? Hát hogyan lehet ilyet mondani! Te talán jobban tudtad volna megírni?

– A világért sem, hanem akkor én vehettem volna fel azt a tetemes előleget, mely téged most jó kedvre hangol.

Sas Náci.

Ferenczy Károly kabaréja.

Kabaré, ezt a szót ha kimondtuk, még egy hónappal ezelőtt is kizárólag Nagy Endre kis színházára gondoltunk. És Nagy Endre „modern szinpad”-ja tényleg minden sőt még többet nyújtott mint amit a kabarétól várhatott a publikum. Maga Nagy Endre az ő egyedülálló képességeivel a kabaréművészetet a színházakéval egyenrangúvá tette, sőt — merem mondani — sok tekintetben felülmulta azok nivóját.

Ilyen körülmények között, nagy tortség — majdnem vakmerőség — kellett egy újabb kabaré megalapításához és egy olyan hivatott művész, mint Ferenczy Károly.

Ferenczy Károly szinte elképzelhetetlen munkát végzett kabaréja szervezésével. Kiválogatni az arravaló embereket, írókat és színészeket, ehhez óriási körültekintés volt szükséges. És Ferenczy szerencsés kézzel oldotta meg a feladatot. A kiválasztott emberek, akik között nem egy új név szerepel mindanyian fényesen beváltak. Az írók, — Lovászy Károly, Faragó Jenő, Somlyó Zoltán, Bródy István, Béli Izor, Hervay Frigyes stb. — a zeneszerzők — Molnár Mihály, Chorin Géza, Sas Náci, (művezető-igazgató) Barna Izsó, Grósz Alfréd és Mihalovich — a színészek — Vörös Ili, Szöllősi Rózsi, Szilágyi Aranka, Neményi Blanka, Feledi Boriska, Földes Dezső, Gábor Ernő, Szabolcs, Iványi, Szalay, Molnár, Szentirmay stb. — élükön Ferenczy Károllyal, művészetük iegjavát adták. Fényesen bevált Békeffy László a conferencier nehéz szerepében és külön ki kell emelnem Varjas Antal számát, akinek minden előadáson percekig tapsol a zsúfolt nézőtér közönsége. A rendezés egypár finom ötlete Moly Tamást dicséri.

Mi is együtt tapsolunk a közönséggel és melegen üdvözlök Ferenczy Károlyt új sikereinek színhelyén.

(l. i.)

NAGY és FIA lakásberendezési kiállítás
Simmelweiss-utca 21 és Dob-utca 40.
Telefon : 17—77.

Sziklai Grand Guignol-jának szomorú metamorphozisa újra elrabolja tőlünk ezt a nagyszerű, felséges humoru színészt. A Népszinpaddá reaktivált irodalmi kis színház meddő tér tehetségének érvényesítésére. Az a pár alakítás, mely rövidéletű kis művészházában gyönyörködésünk célpontja lett, tán ambicionálni fogja a pesti direktorokat, hogy áldozatot nem ismerve, visszaadják az ő hiányát nagyon érző — publikumnak.

Gábor Andor, a kitűnő író és kabaré költő Liptai Imrével együtt komoly drámát írt, mely multheti premierjén osztatlan tetzéssel találkozott.

Medgyaszay Vilmának, a kabaré szinpad legnagyobb művésznőjének most ugyancsak kijut a tapsból; fél 8-tól 10-ig a Királysínház, azután a Nagy Endre kabaré közönsége ünnepli a művésznőt. És ez a nagy ünnepelés még mindig sokkal kevesebb, mint amennyit Medgyaszay Vilma művészete megérdemel. Boldogok vagyunk, hogy jövő számunkkal mi is a hódolók sorába állhatunk.

Karinthy Frigyest, a népszerű író, konferenciának szeretné megnyerni Ferenczy Károly kabaréja számára. Ha sikerülne megállapodásra jutniok, nemcsak Ferenczynek, hanem a magyar kabaré-művészetnek is nagy hasznára válnék. Igazán nagyon örülnék, ha már jövő számunkban Karinthyt, mint konferenciát állana módunkban bekonferálni.

A Ferenczy kabarében ezen-tul kéthetenkét változó műsor lesz.

Párisban most az irodalmi conferenceok és alkalmi kabarék egy igen kedves és új fajtája jelentkezik. Irodalmi és színész törzsasztalok egy-egy kávéház külön termében rendeznek estélyeket, ahol finom vitatkozások, kedves chansonok és apró tréfák előadásával szórakoztatják az ujszerű produkció iránt érdeklődő publikumot.

Mint értesülünk, legközelebb már nálunk is rendez ilyen bohémestét a Rudolfsark kávéházbeli „Cigánysarok“-társaság.

Budapesti Közúti Vaspálya Társaság.
Iroda: V., Visegrádi-utca 6.

Ha drága az ideje és nem akar tolongani, minden hónap 27-e körül ujítsa meg bérlet-jegyét.

Budapesti Városi Villamos Társaság.
Iroda: VII., Kertész-utca 10.

MODERN SZINPÁD

TELEFON :

NAGY ENDRE KABARETJA

TELEFON :

93-16

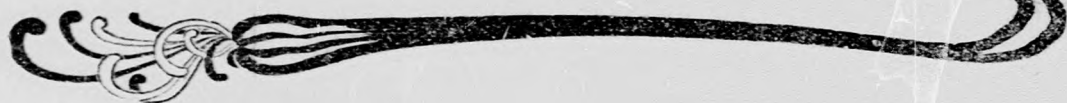
VI., ANDRÁSSY-UT 69.

93-16

Az előadás kezdete $\frac{1}{4}$ 10 órakor.

Műsor

1. **A jogász rikkancs.** *Kövár*
Gyula jelenete.

2. **Hollós Terike.**

3. **Pap János.**

4. **A DIÓ.** Feltöri : Tisza. Meg-
eszi : Lukács.

5. **Vidor Ferike.**

6. **Gózon Gyula.**

7. **Boldizsár—Kabók.**

8. **Kövár Gyula**, saját szerze-
ményeivel.

9. **Kökény Ilona.**

10. **BOROSS GÉZA.**

11. **A zapacs.** Borzalmas dráma.

SZÜNET UTÁN :

12. **Környey Béláné.**

13. **A crnagorcok.** Szövegét írta
Gábor Andor. Zenéjét szer-
zette *Szirmai Albert.*

14. **Hadrik Anna.**

15. **MEDGYASZAY VILMA.**

16. **Börze-dalok.** Szövegét írta :
Gábor Andor. Zenéjét szer-
zette : *Szirmai Albert.*

17. **PUFI CIPŐT PRÓBÁL.**
Molnár Ferenc bohózata.

Conferancier : NAGY ENDRE.

Előadás után a „LISZT FERENC“-kávéházban
SZINHÁZI VACSORA.

FERENCZY-SZINPAD

TELEFON :

(KABARET)

TELEFON :

73=27

BUDAPEST, VII., GYÁR-UTCA 21. SZÁM.

73=27

Az előadás kezdete $\frac{1}{4}$ 10 órakor.

1. Szabolcs Ernő.

2. AZ ÜGYÉSZ ÚR.

Törvényszéki jelenet. — Irta
Dr. Béldi Izor. — A főszerepeket játsszák: *Szentirmay*
és *Molnár.*

3. Gábor Ernő. (*Grósz Alfréd*
dalaival.)

4. Neményi Blanka.

5. Szalay Ernő.

6. GYEREKSZOBA. Jelenet írta
Faragó Jenő. Játsszák *Szöllősi Rózsi* és *Szabolcs Ernő.*

7. Szilágyi Aranka.

8. Iványi Antal.

9. A PAPA CSATÁBA MEGY.

Szövegét írta: *Faragó Jenő.*
Zenéjét szerzette *Barna Izsó.*

Bankfyné . . . . Sz. Szöllőssy Rózsi

Bankfy Aladár . . . . Ferenczy Károly

Házi barát . . . . Földes Dezső

Inas . . . . Gábor Ernő

Szobaleány . . . . Vörös Ily

SZÜNET UTÁN:

10. ÉHES FÉRFIAK. *Lovászy K.*
bohózata. — Játsszák *Földes,*
Gábor, Szalay és *Molnár.*

11. Sz. Szöllősi Rózsi.

12. Földes Dezső.

13. AZ UDVARI TANÁCSOS.

Lovászy K. tréfája. — Játsszák
Gábor, Molnár, Szentirmay,
Tesztory, stb. stb.

14. Varjas Antal. (*Sas Náci* da-
laival.)

15. Várady Elza.

16. Ferenczy Károly.

17. Vörös Ili.

18. ÉHES NŐK. Bohózat írta:
Lovászy Károly.

Leokádia . . . . Cseréy Irma

Cecilia . . . . Vörös Ili

Carolina . . . . Sz. Szöllősi Rózsi

Weinberger . . . . Ferenczy Károly

Az egyes számokat *Békeffy László*
_____ jelenti be. _____

Előadás után a „Nippon“-kávéház a Ferenczy-
Kabaré közönségének kedvelt találkozóhelye.

FŐVÁROSI ORFEUM

TELEFON : WALDMANN IMRE igazgató TELEFON :
 93-36 * VI., NAGYMEZŐ-UTCA 17. *

Az előadás 8 órakor kezdődik.

I. RÉSZ.

1. „Herreinspaziert!“ keringő *Ziehrer*-től.
2. **Sugár Elza**, magyar szubrett.
3. **Tilly Abot**, *The crazy girl*.
4. **Aalbach**, magyar kómikus.
5. **Charles and Lotti**, dans élastique.
6. **Se amp and Se amp**, a kaszárnya humora.
7. **OSCAR COPPÉE**, hollandi énekegyüttes *a)* Gésák *b)* Trianonban.
8. **Mr. Carlton**, angol parodista, a „Hipnotisörnél“ című jelenetben.
9. **SAJÓ GÉZA**, humorista.
10. **Josef Golemann**, híres idomítási jelenete.

II. RÉSZ.

11. „**Domino**“ keringő *Cuvillier*-től.
12. **NYÁRAI ANTAL**, magyar előadóművész.
13. **Paul Conchat**, a modern Achilles.
14. **KARL MAXSTADT**, müncheni humorista, saját szerzeményű műsorával.
15. **ALBERTI WERNER**, kir. kamara énekes és **ELZA GAROD**, opera-primadonna. — Jelenet a *Troubadurból*, *Verdi*-től: *Miserere* és *Svetta*.
16. **Ritchy Family**, kómikus kerékpárjelenet.
17. **GYÁRFÁS DEZSŐ**, magyar kómikus *Zerkowitz*-dalokkal.
18. **Bioscop**.
19. **Záróinduló**.

Viszontlátásra a télikertben,
 ahol Vörös Elek muzsikál.

ROYAL-ORFEUM

BUDAPEST, VII., ERZSÉBET-KÖRUT 31.

Telefon 110-22. KEZDETE 8 ÓRAKOR. Telefon 110-22.

I. RÉSZ.

1. **Nyitány.**
2. **Reklamograph.**
3. **Mlle Hironnelle**, gommeusefranc.

4. **RAMSENIT.**

Ascher Leó 1 felvonásos operettje.

(A főszerepekben *Bársony*, *Virág Jenő*,
Szalontay Ferike és *Viola Giza*)

5. **Else Gies**, szubrett.
6. **Hermanes Clavelinas**, spa-nyol tánccduett.
7. **Viottorió & Giorgettó** (az ellenlábás emberek).
8. **Mozgókép.**

9. **Az előkelő idegen.**

Párisi bohózat.

(A főszerepekben: *Viola Giza*, *Mezei Ilonka*, *Bársony*, *Tihanyi* és *Virágh.*)

10. **SZÁSZ ILONA.** *Kálmán Jenő* és *Grósz Alfréd* dalaival.
11. **Mlle Hildegarde** (lánccsnő).
12. **VIRÁG JENŐ**, mint verklis.
Szövegét írta *Seress Béla*. Zenéjét szerzerzte *Grósz Alfréd*.
13. **Lipinski Th.** Artur kutya-színháza.

II. RÉSZ.

14. **Reklamograph.**
15. **The Great Weiland**, zsonglőr.
16. **Louisiana Trio**, a fekete trubadurok.
17. **Cooke and 3 Rotherts**, ame-rikai táncok.
18. **K. Solti Hermin** az Izidor nótával.
19. **HÁROM IKER.**
George Abel bohózata.
Fordította *Bródy István*.
20. **Mozgófénykép.**
21. **Záróinduló.**

Előadás után a ROYAL-KABARÉBA menjünk. 20 elsőrangú ének- és táncattrakció. – Belépő-díj éjjel 1 óráig 1 korona, egy óra után nincs belépő-díj.

FOLIES CAPRICE

TELEFON :   ✨   TÉLI HELYSÉG   ✨   TELEFON :
 14-22   BUDAPEST, RÉVAY-UTCA 18   14-22

Az előadás kezdete fél 9 órakor.

I. RÉSZ.

1. Zene.
2. **Vajda Flóra**, szubrett.
3. **Novák Mihály**, humorista.
4. **Kubinyi Margit**, hangverseny-énekesnő.
5. **SOMOGYI—LÁSZLÓ**, medve-tánc.
6. **Solti Rózsi**, kabaré-énekesnő.
7. Zene.
8. **ÁMOR-CSEMEGE.** *Tábori E.* 1 felvonásos bohózata.
 A főszerepekben *Róti Sándor, Gerő József, Somogyi Nusi, Solti Rózsi* és *Kubinyi Margit*.

II. RÉSZ.

9. Zene.
10. **Gerő József**, jellemkómikus.
11. **R. Türk Berta**, sanzonett.
12. **Trebitsch Sándor**, kómikus.
13. **SZÖKE SZAKÁLL**, saját műsorával.
14. Zene.
15. **MÄDCHENHDANDEL.** Német bohózat 1 felvonásban. — A főszerepeket *Rott, Springer, Trebitsch, R. Türk Berta* és *Kmoch Josefín* játsszák.
16. Záróinduló.

A „Casino de Paris“-ban találkozik éjfél után tout Budapest. A világ elsőrangú táncattrakciói.

STEINHARDT MULATÓ

Telefon 54-23

RÁKÓCZI-UT 63.

Telefon 54-23

Az előadás kezdete $\frac{1}{4}$ 9 órakor.

I. RÉSZ.

1. } Zene.
2. }

3. **Sziklai Benő**, tánc-kómikus.

4. **Csikvári Margit**, énekesnő.

5. **Leó és Nelly**, tánckettős.

6. **Hunyady Emil**, kómikus.

7. **Ha megszólal a gramofon.**

Bohózat 1 felvonásban. Irta *Caesar*. — A főszerepekben *Steinhardt*, *Ricza Giza*, *Hunyádi* és *Csikvári Margit*.

II. RÉSZ.

8. **Latourés**. Miniatur színház.

9. **Ricza Giza**, előadó művésznő.

10. **STEINHARDT**.

11. **Mr. Leó**, univerzális artista.

12. **Oszkár kisasszony**. *Glinger* és *Tausig*

1 felvonásos bohózata — A főszerepeket: *Steinhardt*, *Ricza Giza*, *Hunyadi*, *Aranyosi Klára*, *Sziklai Benő* és *Ligeti Dusi* játsszák.

Előadás után a „Palace-Hotel“-ben
SZINHÁZI VACSORA

TROCADERO

Telefon 15-10

KIRÁLY-UTCA 77.

Telefon 15-10

 Az előadás kezdete 9 órakor.

MŰSOR:

1. } Zene.
2. }
3. **Jin-Jitsu**, intermezzo *Grósz Alfréd*-től.
4. **Bach Margit**, énekesnő.
5. **Vig Hermin**, énekesnő.
6. **Palotai Böske**, énekesnő.
7. **Gombos Nusi**, énekesnő.
8. **A POSZT.** *Hetényi-Heidelberg* *Albert* operettje.
9. **Else Sareno**, dieseuse.
10. **LIGETI MARISKA**, énekesnő.
11. **Greta Rainer**, szubrett.
12. **Fodor Ernő**, humorista.
13. **Lisa Kaaden**, előadó művésznő.
14. **Turcsányi Duczi**, énekesnő.
15. **Paula Schneider**, előadó-művésznő.
16. **Mery Robesty**, zene-imitációk.
17. **Schmied & Berthold**, kómikus, saját műsorával.
18. **Rozsnyai-kettős**
19. **ÁRNYAI KÁROLY**, jellem-kómikus.
20. **Tild Wilson**, szubrett.
21. **V. TÓTH MARCSA**, *Ányos Laci* dalaival.
22. **Fresch & Resch**, ének- és tánckettős.
23. **Das galante Gesetz**, bohózat.

12 órától 1 óráig 25 ének- és táncszám. — 1 órától reggel 5 óráig **BÁLL MÄBIL** szabad bemenet mellett.

Előadás után a „KIRÁLY“-kávéházba
 megyünk.

